

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Suomessa voimassa olevan ajoneuvojen rekisteröinnistä annetun asetuksen 1598/1995 säännöksistä seuraa, että Suomessa vakituisesti asuvalla henkilöllä on velvollisuus hakea tilapäinen siirtolupa toisessa jäsenvaltiossa aikaisemmin laillisesti rekisteröidylle ja vakuutetulle ajoneuvolle ajoneuvo maahan tuotaessa tai sitä siirrettäessä Suomen kautta toiseen jäsenvaltioon tai kolmanteen valtioon. Suomessa vakinaisesti asuva henkilö ei siten saa käyttää toisessa jäsenvaltiossa aikaisemmin rekisteröityä ja vakuutettua ajoneuvoa Suomessa ilman siirtolupaa. Siirtoluvan saaminen edellyttää puolestaan, että toisessa jäsenvaltiossa rekisteröityä ajoneuvoa maahan tuova Suomessa asuva henkilö pysähtyy rajanylityspaikalla, jossa hän voi hakea siirtolupaa sekä suorittaa siirtoluvasta menevät maksut. Hän ei voi käyttää ajoneuvoa Suomessa ennen kuin siirtolupa on myönnetty. Siirtolupa myönnetään pääsääntöisesti seitsemäksi päiväksi, minkä kuluessa ajoneuvon maahantuojan on rekisteröitävä ajoneuvo Suomen ajoneuvoliikennerekisteriin, mikäli hän haluaa käyttää ajoneuvoa Suomessa muuten kuin tilapäisesti siirtoluvalla.

EY 28 artiklan mukaan jäsenvaltioiden väliset tuonnin määrälliset rajoitukset ja kaikki vaikutuksiltaan vastaavat toimenpiteet ovat kiellettyjä.

Kun Suomessa asuva henkilö toisessa jäsenvaltiossa rekisteröityä ajoneuvoa maahantuodessaan tai sitä siirtäessään Suomen kautta toiseen jäsenvaltioon tai kolmanteen valtioon joutuu pysähtymään Suomen rajalla hakeakseen ajoneuvolle siirtolupaa, ajoneuvo joutuu sellaisten järjestelmällisten rajatarkastusten kohteeksi, jotka selvästi täyttävät EY 28 artiklan mukaisten tuonnin määrällisten rajoitusten tai vaikutukseltaan vastaavien toimenpiteiden tunnusmerkit.

Suomi ei ole tuonut esille minkäänlaisia perusteita sille, että ainoa keino verovalvonnan tehokkuuden takaamiseksi on siirtolupajärjestelmän soveltaminen, joka käytännössä merkitsee Suomessa vakituisesti asuvalle henkilölle systemaattista velvollisuutta noudattaa erityisiä rajamuodollisuuksia eli velvollisuutta pysähtyä lähimmällä rajanylityspaikalla sekä hakea siirtolupaa ilman minkäänlaista lakiin perustuvaa taetta siitä, että toisessa jäsenvaltiossa laillisesti rekisteröityä, vakuutettua ja katsastettua ajoneuvoa voidaan käyttää Suomessa. Tällaiset systemaattiset rajamuodollisuudet ovat perustavanlaatuinen rajoitus tavaroiden vapaan liikkuvuuden kannalta.

Mikäli yhteisöjen tuomioistuin katsoisi, että siirtolupajärjestelmä voitaisiin yleisellä tasolla perustella EY:n perustamissopimuksen 30 artiklan nojalla (quod non), komissio katsoo, että

asetuksen pääsäännön mukainen siirtoluvan seitsemän päivän voimassaoloaika on joka tapauksessa kohtuuttoman lyhyt.

Otaen huomioon edellä esitetyt näkökohdat, komissio katsoo, että Suomessa voimassa oleva asetuksen 1598/1995 mukainen siirtolupajärjestelmä on EY:n perustamissopimuksen 28 ja 30 artiklojen vastainen. Mikäli tuomioistuin katsoisi, että siirtolupajärjestelmä voitaisiin yleisellä tasolla perustella EY:n perustamissopimuksen 30 artiklan nojalla, komissio katsoo, että asetuksen pääsäännön mukainen siirtoluvan seitsemän päivän voimassaoloaika on joka tapauksessa EY:n perustamissopimuksen 28 ja 30 artiklojen vastainen.

Euroopan yhteisöjen komission 9.2.2005 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-56/05)

(2005/C 93/22)

(Oikeudenkäyntikieli: kreikka)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 9.2.2005 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Helleenien tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on oikeudellinen neuvonantaja Dimitris Triantafyllou, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut säästöjen tuottamien korkotulojen verotuksesta 3 päivänä kesäkuuta 2003 annetun neuvoston direktiivin 2003/48/EY (EYVL L 157, s. 38) 17 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska se ei ainakaan ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle
- 2) velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika, jossa direktiivi oli pantava täytäntöön sisäisessä oikeusjärjestyksessä, on päätynyt 1.1.2004.